בית להשכיר

הבית הצהוב היה עצוב. התושבים שגרו בו
זמן רב נאלצו לעזוב. משפחה אחרת
אמורה הייתה לשכור אותו עכשיו.

כתבה פארידיי קהלאטבריי

ציורים עלי מאהקהרי

הבית הצהוב הסתכל על הבית הסגול
השכן.
הוא זכר שהבית הסגול היה שייך
למשפחה שחיה בו כבר הרבה הזמן.

הם נכנסו לגור כשהיו עוד צעירים
וילדיהם היו קטנים. אבל עכשיו הילדים
גדלו ועזבו, והוריהם הזדקנו, אבל נשארו
לחיות בביתם.

גם הבית הצהוב רצה שיגורו בו אנשים קבועים, כאלה שלא ישכרו אותו רק לתקופה קצרה ואחר כך יעזבו אותו שוב. אבל מי התחשב ברצונו של בית? ובכל זאת, למה לא? אולי הוא יכול לגרום לכך בעצמו?
והוא התחיל לחשוב איך להגשים את חלומו. ובזמן ששיפצו אותו הוא חשב וחשב וחשב עד ש...

בעל הבית בא עם משפחה שחיפשה
בית בשכירות. אך הבית לא רצה אותם
והתחיל להתמרד.

"חלונות בבית זה עקומים!
לא ניתן לפתוח אותם. לא,
הבית הזה לא מתאים. לא
נשכור אותו"
בעל הבית ניסה לשכנע אך
הם לא השתכנעו והלכו.

למחרת באו אנשים אחרים.
הבית נעשה עצוב מאוד והתחיל לבכות כמו ילד. הוא בכה ובכה.
"ראה איזו רטיבות על הקירות. נכון שהם טוייחו וסויידו מחדש, אבל עדיין רטובים. ילדים יחלו בבית לח. לא, לא נרצה לשכור אותו."
הבית מחה את הדמעות ונרגע קצת.

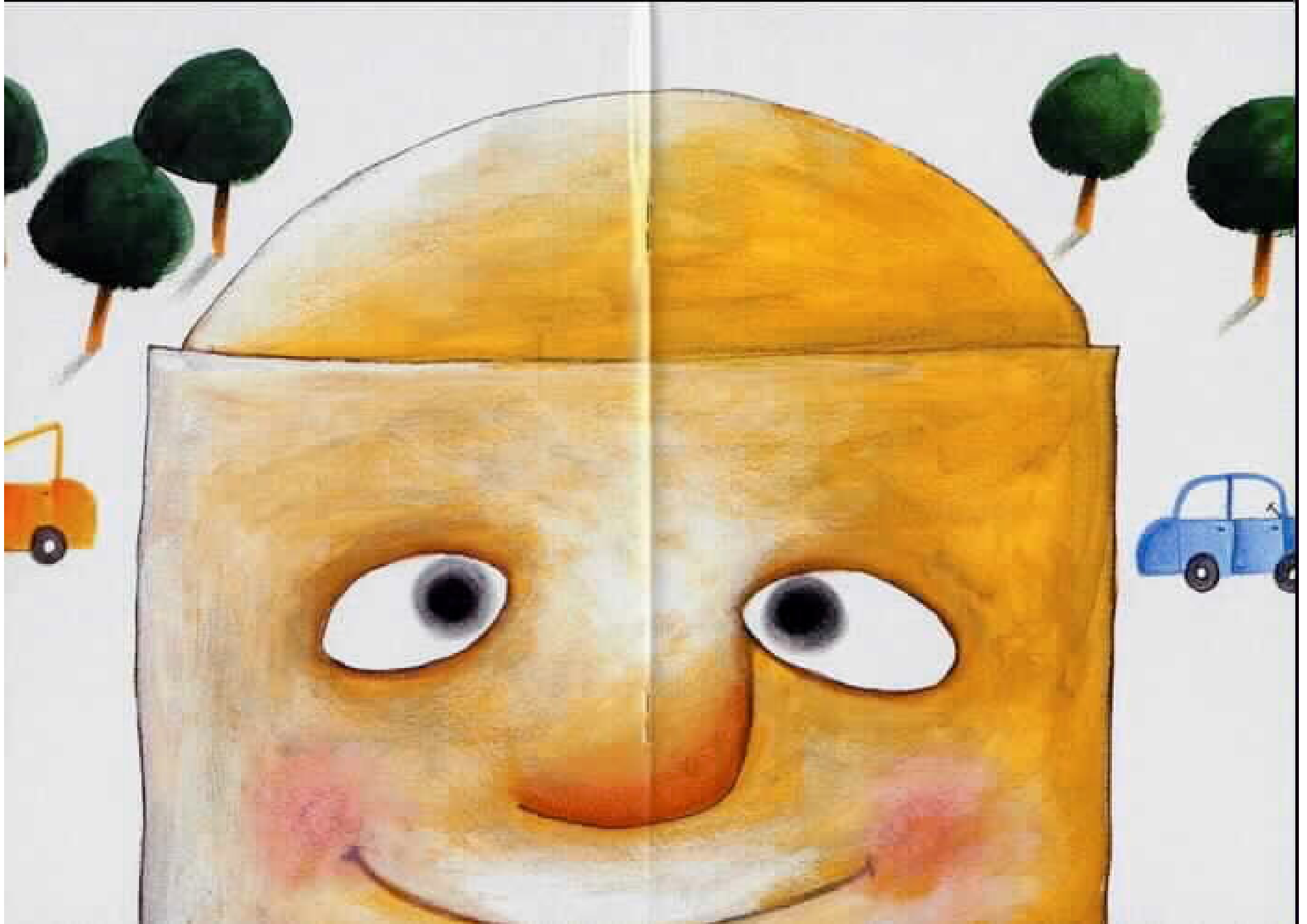

ושוב באו אנשים שחשבו לשכור אותו. הבית נענע בראשו ואמר "לא, לכו מכאן כי עכשיו אני יודע איך לנהוג"
והוא טלטל את ראשו חזק. האנשים אמרו "וי! הבית רועד. כנראה היסודות שלו חלשים. אם נשכור אותו, לילה אחד הגג יפול על ראשינו. לא, הבית כזה הוא לא בשבילנו. לא נשכור אותו."

המשפחה הבאה הגיעה מוקדם בבוקר. הבית כעס מאוד ונשך חזק את שפתיו. הדלת לא נפתחה.

"הדלת לא נפתחת. אולי כל הבית שוקע ולכן לא ניתן לפתוח אותה. זה מסוכן. מוטב שנברח מכאן. לא, בית כזה לא מתאים לנו. לא נשכור אותו." והם שוב עזבו.

בעל הבית כעס ובעט בדלת בחוזקה.
"לדעתי הדלתות בסדר" אמר "אבל עכשיו כבר נמאס לי. אינני מצליח להשכיר את הבית. אין לי בו כל תועלת. אמכור אותו ואתפטר ממנו מהר."

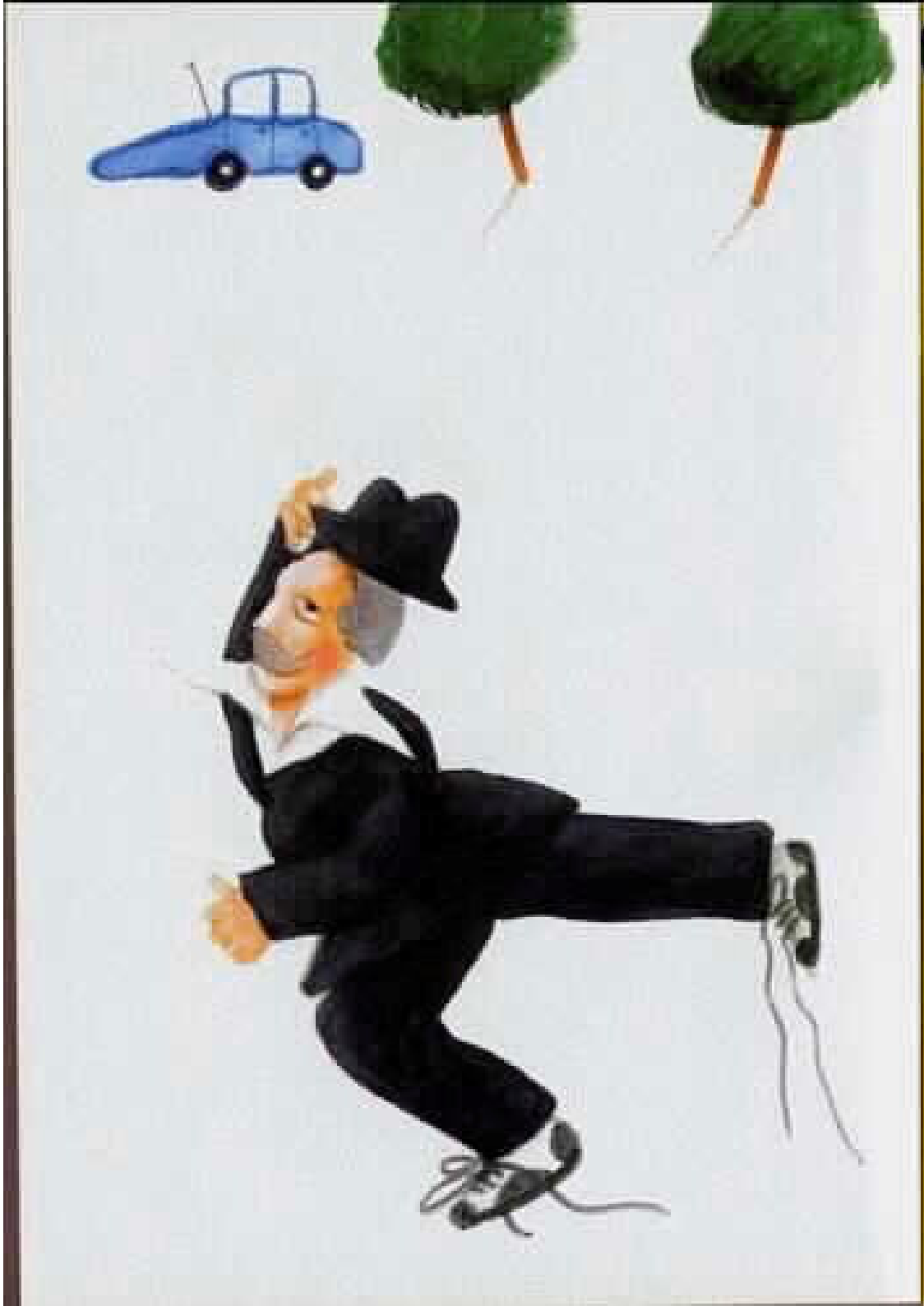

הבית שמח מאוד כששמע זאת. הוא התחיל למחות כפיים. הרעש הבהיל את בעל הבית והוא ברח משם מהר. הוא אמר לעצמו "אם לא אמכור את הבית עכשיו, הוא יתחיל להתפרק והתיקון יעלה לי הרבה כסף."

עברו ימים אחדים ובוקר אחד בעל הבית הגיע עם זוג צעיר ושני ילדים קטנים. הם רצו לקנות בית בסביבה זו, כי בית הספר של ילדיהם היה בקרבה.

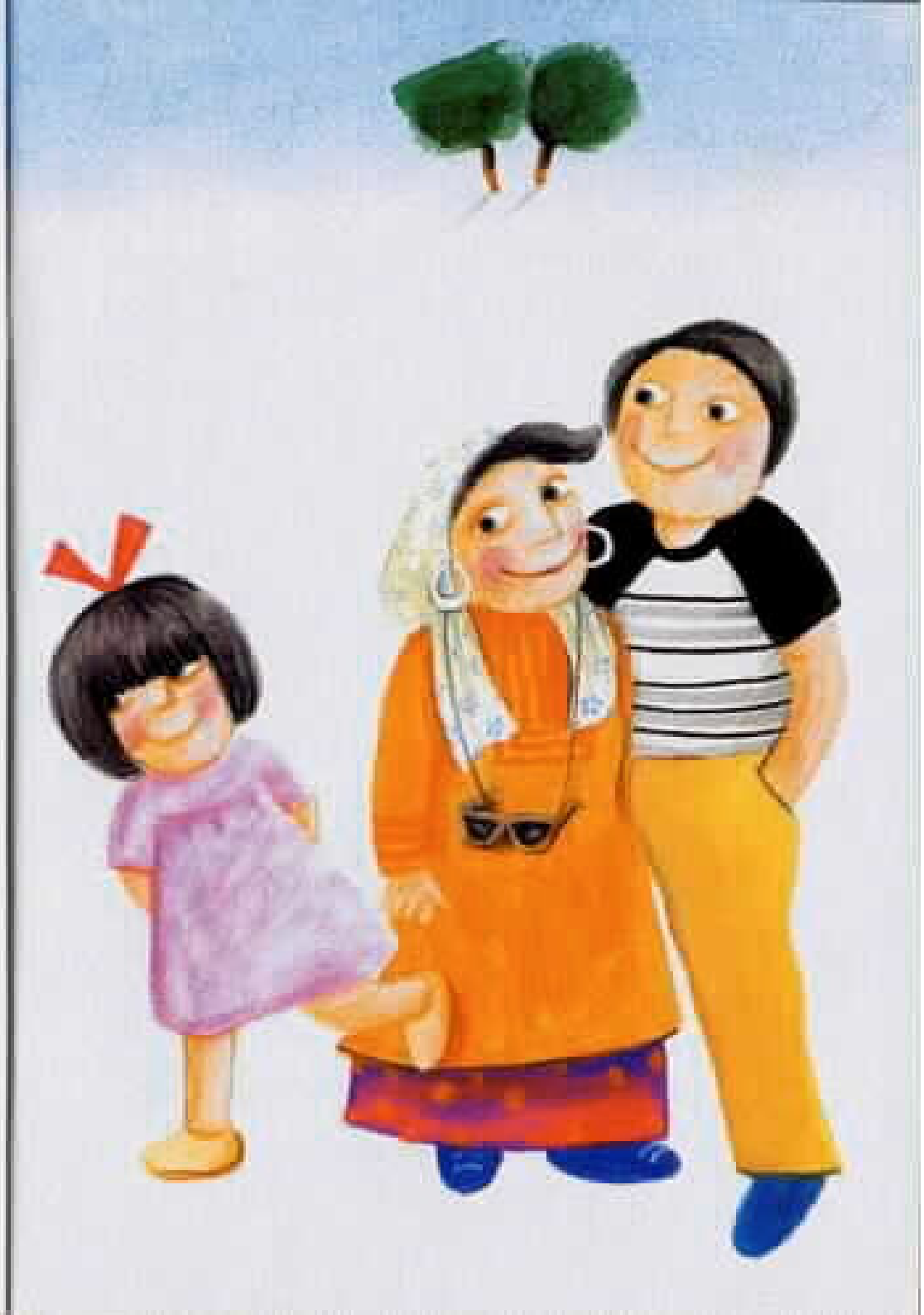

בעל הבית לא עמד על מקח. מהר מאוד סוכם על המחיר ונחתמו ניירות שבהן הבית עצמו לא הבין כלל. בעל הבית מסר את המפתחות לרוכשים החדשים, אמר שלום ועזב.

חלומו של הבית הצהוב
התגשם. חיוך של אושר עלה
על פניו ועיניו נצצו.
"איזה בית חמוד ובהיר.
נראה שהוא ממש מחייך
ומברך אותנו."
"את צודקת, יקירתי. הייתי
מוכן לשלם גם כפליים, אילו
נדרשתי לכך."

"אז למה הוא מכר את הבית כל כך בזול?"